

K

ČS G 91/1925

070.487(497.4)



9005200, 1-51

C00198



# ČUK na PALCI.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favelli 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik FRANCE BEVK.  
Cena oglasom: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. —80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—  
Celoletna naročnina L. 15.— — Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, dne 1. januarja 1925

Št. 1

**Pozor razprodajalci in naročniki Čuka.** Posamezne številke lista Čuka na pal'ci stanejo pričenši z današnjim dnevom **30 cent.** — v Jugoslaviji Din. **1.50.** — Naročniki, katerim je naročnina potekla z dnem 31. decembra 1924, dobé še današnjo številko; prihodnje ne več, če med tem časom ne pošljejo naročnine za leto 1925. — Dopisnikom sporočamo, da bo njihove dopise Čuk objavil le, če so na list naročeni. — Celoletna naročnina na Čuka za Italijo stane L. 15.—, polletna L. 7.50, četrletna L. 3.75, — Za Jugoslavijo in druge države: Celoletno L. 22.50, polletno L. 11.—, četrletno L. 5.50.

„Čuk“.

## Novo leto, novi čas - vse po starem je pri nas.



Se vršijo spet volitve,  
le pomisli, dragi sin,  
spet bo treba na volišče,  
spet se boš potil trpin.

Je Benito skusil eno,  
ga okrog ušes srbi,  
zdaj pa še poskusi drugo,  
morda kaj se spremeni.

Naj Benito ima stari  
zase grčav, težek kol;  
v novem letu nov Benito  
je za oljko bolj in bolj.

Morda pot je malo grenka,  
morda v srcu je hudo,  
pride vsaka stvar iz mode,  
in ljudje želé novo.

Pravijo, da je izgubil  
Mussolini bratce vse,  
kteri je demis'joniral,  
drugi v ječi mu sedé.

Pravijo, da se de Vecchi  
vrača izza morja zdaj,  
ta naj zopet meč povzdigne,  
tale mu pomaga naj.

Kakor kaka strela božja  
na granati prileti,  
plane — bum! — prav sredi Rima,  
opozicijo zdrobi.

Pa če vrag še tu potakne  
svoje grde kremlje vmes,  
če iztakne kako pismo,  
in izkuha grdo zmes.

Danes biti je nevarno  
res minister al' prvak,  
brž mu žugajo z zaporom,  
naj bo komu še tak' drag.

Ali pa napade kdo ga,  
in na varnem ni nikjer,  
še pred senco ga lahko je  
strah, ko se stori večer.

Le pogledjte, Farinacci,  
je že drugič mrtev bil,  
sam natakari bi ga počil,  
če kanon bi pravi bil.

Tole pot je spet oživel,  
vsi zahvalimo Boga;  
hvali ga še Čuk na palci,  
in vesel je, kar se da.



Gorica 1. januarja 25.

Leto se je zopet obrnilo — hvala Bogu, da je tako! Čuk na palci bo doživljal enajst mesecev in pol pomoto, da bo pisal datum 1924 na svojih pismih in listinah; ravno se bo navadil pisati 1925 pa bo zopet novo leto in zmeda začne znova. Čuk na palci zato predlaga, da se leto podaljša vsaj za deset let — nato pa se letnico za deset let preskoči. S tem bodo tudi davkoplačevalci v polni meri zadovoljni — plačali bodo davke vsakih devet let enkrat in pa naročnino Čuku na palci tudi, si mislite. Pa ne boš Jaka! Naj raje ostane pri starem.

Pri starem naj ostane tudi radi tega, ker je Čuk na palci prejel od neke prelepe in pregrbaste deklice, ki jo je bil namalal v listu, toliko »lepih voščil k sreči«, med drugim: da naj ga vrag pocitra, naj ga kozlja pikne itd., da če se vse to zgodi, ne pride živ do konca leta. Zato je najbolje, da je leto čim krajše in se Čuk na palci imenovanega prokletstva čimprej odkriža.

Za novo leto so dobili v Rimu lepo pismo gospoda Rossija, ki je slučajno povabljen na ričet v rimske zapore. Ta človek nere svojo kosmato vest na način, da hoče vse zvaliti na Mussolinija, Čuk na palci tega seveda ne verjame. Saj potem bi moral sam gospod »duca« iti na ričet. Ker pa ni šel, je znamenje, da je to gola izmišljotina gospoda Rossija, ki bi rad rešil svojo kožo. Fašistovski listi pridno dokazujejo, da je Rossi lažnik in lump, dasi je bil na fašistovskem vodstvu. Čuk na palci to verjame, Jožef Klip in Zanut pa tudi. Vendar bi pa bil Rossi lahko poslal drugo božično darilo svojim kolegom.

V Albaniji je po navadi. — Kako, po navadi? boste rekli. Saj je upor! — Eh, seveda je upor, saj ravno radi tega je ponavadi. Če se v Albaniji ne koljejo, tedaj to ni ponavadi. Te dni so tedaj lepo ponavadi zavzeli ustaši celo Albanijo, vlada pa je pobegnila na ladiji v Italijo. Kdaj bodo drugi ustaši zavzeli Albanijo, bomo že povedali. Počasi se bo Albanija izpraznila. Tedaj ko bo zadnja vlada pobegnila iz Albanije, ne bo v Albaniji nobenega

Albanca več, v tujini bo pa nekaj tisoč albanskih vlad.

V Jugoslaviji se pripravljajo na volitve. Pravijo, da bo lepo. Lepše še kot v Italiji, kjer zdaj vsi otroci jočejo, ker jim ne bo dano priti do poslanskega se-

deža. Radiča so baje radikali izključili iz Radičeve stranke, vlada je razpustila hrvatski narod, ki je prepovedan. Če je to dobesedno res pa Čuk ne garantira.

Čuk na palci.

## O lepoti.

Zakaj si ti lepota taka, močnejša kot je vsota vsaka, vse bankovce in ves drobiž za lepoto daš, da jo dobiš.

To čudno je, da lepa stvar, mladini vsaki tolk' je mar, ne vpraša, le za njo drvi, če tudi dolgi nos dobi.

Dokler lepota eksistira, tuđ norci ne gredo iz tira, vzemimo en preprosti kraj, v Idriji imamo tak slučaj.

Tu vidiš lepe gospodične, a njih lepote so različne, dobi se tudi taka vmes, da je pravi strah zares. Vipava sama lepi kraj, kar zraste tam, to je za v raj, dekleta tudi so lepe, je grda ktera vmes sevé.

Ne hudujte se prizadeti, vi tekmeči še ne prešteti, koliko pa vseh bo vas, Čuk povedal bo čez čas.

## Vpijanosti.



„Ko... ko... kozarci pa res dandanes niso zanič več;... no... no... nobeden ne drži vina.“

Po L. Toma »Karlo.

## Poboljšanje.

Ko sem se o velikonočnih počitnicah odpravljaj domov, je teta Fani rekla: »Morda pridemo k tvoji mami na obisk. Tako zelo nas je povabila, da je ne smemo razžaliti.«

A stric Pepe je rekel, da ne ve, če bo šlo, ker ima toliko dela, vendar pa je uvidel, da obiska ne sme več odlašati.

Vprašal sem ga, če noče rajši poleti priti, sedaj je še tako mrzlo, in ne ve se, če ne začne nenadoma snežiti. Toda teta je rekla: »Ne, tvoja mama bi nam zamerila, ker smo ji že tolikokrat obljubili.« Jaz pa že vem, zakaj hočeta priti. Zato, ker skuha mama za veliko noč enjat in piruhe ter napravi

potice. Stric Pepe pa pojé strašansko veliko. Doma ne sme toliko, ker mu teta Fani ob takih prilikah vedno pravi: »Misli malo na svojega otroka!«

Spremila sta me do poštnega omnibusa, Stric Pepe se je delal zelo prijaznega in mi je rekel, da je tudi zame dobro, če pride, ker bo pomiril nevihto zaradi mojega spričevala.

Res je, da je bilo strašansko slabo, toda izgovor bom že sam našel. Zato ga ne potrebujem. Jezil sem se, ker sta me spremila, kupiti sem si hotel nekaj cigar, da bi jih med potjo kadil. Tako jih pa nisem mogel. No, pa Mirko je že bil v omnibusu in takoj, ko sem vstopil, mi je na tihem povedal, da ima cigar že on dovolj. In če jih ne bo zadosti, jih bo

va lahko kupila na kolodvoru. V omnibusu nisva smela kadičiti, ker je sedel nasproti nama sodnik Čebuljčič s svojim sinčkom Živojinom. Kajti vedela sva, da je zelo dober prijatelj z ravnateljem in da mu vse zatoži.

Živojin mu je takoj povedal, kdo da sva. Prav res mu je zasčepetal nekaj v uho. In ko sta spregovorila moje ime, sem razločil. »Zadnji je v našem razredu in v verouku ima dvojko.« Tedaj me je sodnik pogledal, kakor bi bil iz menažerije, okrenil se je k nama in rekel:

»No, fantiča, pokažita no malo spričevalo, da ju primerjam z Živojinom.« No ja, jaz sem mu rekel, da ga imam v kovčegu in ta leži na strehi omnibusa. Tedaj se je zakrohotal in rekel, da že pozna take tiče. Dobra spričevala, da je treba vedno v žepu nositi in njegov Živojin da ga tudi ima. Vsi ljudje v omnibusu so se smejali. Jaz in Mirko pa sva se strašansko jezila, dokler nisva v Šiški izstopila.

Mirko je dejal, da se kesa, zakaj mu ni rekel, da morajo le rokodelski vajenci kazati izpričevala »žandarjem«. Toda bilo je že prepozno. V kolo-dvorski restavraciji sva spila vsak po eno večjo čašo piva in zopet postala dobre volje. Vstopila sva v vlak. Od kondukterja sva zahtevala kupé za kadilce. In res sva ga našla, toda bil je zelo natlačen. Debel možakar je sedel pri oknu in na svoji urni verižici je imel velikega, grivostega konja. Kadar je zakašljal, je zaplesal konj po trebuhu in zarožljaj. Na drugi klopi je sedel majhen mož z očali. Kadar je govoril z debelim možakarjem, ga je vedno nazival »gospod svétnik«, debeli pa mu je odgovarjal »gospod učitelj.« Pa tudi midva sva takoj zapazila, da je učitelj, ker ni imel ostrženih las. Ko je vlak zavozil iz postaje, si je Mirko prižgal cigaro in možko pihal dim proti stropu; tudi jaz sem tako storil.

Tedaj je rekel debeli mož: »Bravo! Tako raste mladina!« in učitelj je dejal: »Ni čuda, če se toliko lumparij zgodi dandanes; samo mladino pogledajmo.«

Napravila sva se, kakor da se to nas čisto nič ne tiče in gospa, ki je sedela poleg mene, se je vedno bolj odmikala, ker sem neprestano pljuval na tla. Učitelj naju je tako strupeno gledal, da sva se kar v resnici jezila. Nato me je Mirko vprašal glasno, če vem: zakaj učenci v prvem razredu gimnazije tako slabo napredujejo. On misli (seveda na glas), da zato,

ker ljudske šole vedno bolj propadajo.

Tedaj je učitelj strašansko zakašljaval in debeli mož je vprašal, če ni nobenega sredstva več za predrzne smrkovce.

Učitelj pa je dejal: »Šibe se ne sme več uporabljati. Kaj hočete, tako je ukazano! Če ga le malo po glavi lopneš, si že kaznovan.« Ljudje v kupeju so godrnjali: »Res je!« In gospa poleg mene je pripomnila, da bi morali biti stariši še veseli, če se takim le smrkovcem malo sedala premlatijo. In tedaj so zopet vsi zagodrnjali in v drugem oddelku se je dvignil dolg mož ter dejal z globokim basom: »Žalibog, žalibog, na svetu ni nobenih pametnih starišev več.«

Mirko se ni za vse skupaj čisto nič menil in neprestano me je dregal z noge, naj bom tudi jaz vesel. Vzel je iz žepa moder ščipalnik, si ga nasadil na nos, se oziral ošabno po ljudeh ter spuščal dim skozi nos.

V Št. Vidu sva si kupila piva in ga hitro izpila. Steklenice pa sva zagnala skozi okno, pažječ, če morda ne zadene kakega železniškega čuvaja.

Tedaj je zakričal dolgi mož: »Te pobaline je treba kaznovati.« in učitelj je kričal: »Mir, če ne dobite par klofut!« Mirko pa je zini: »Le poskusite, če imate korajžo?« Tedaj se je

vsedel učitelj in dejal žalostno: »Nobenega ne smeš več po glavi lopniti, če ne si sam kaznovan.« In dolgi mož je re-

kel: »Pustite, jaz jim bom že dal tem pobalinom!« Odprl je okno in zakričal: »Konduker, konduker!« (Dalje.)

## Žepni tat.



„Av — ojoj!“

„Vidiš, moj dragi — jaz imam past za podgne v žepu.“

IDEALNA ŽENA.

»No, kako se kaj ponese tvoja učena žena v zakonu?«

»Imenitno. Med tem ko doji najmlajšega, pripravlja najstarejšega za doktorski izpit.«

## Pisma.

IZ BOGLIACO.

(Voščila vojakov.)

V tujini, dragi bratje, I novim letom pričnemo. Morda z njim napor se začne, al' domov se vrnemo? Zdravi, da bi v njem bili in korajžno stopali, sladko vince da b' tud pili, pesmice prepevali. Pa bi nam preteklo hitro to, kar najbolj nas teži. Potem sergente in tenente, ne boste več nam ukazovali! Dekle, ki domá si srečna, spomni se na fanta, ki ni bedak; po pošti pošlji mu voščilo, v njem naj bo zavrit petak! Če bi to se ne zgodilo, pri srcu mu bo milo; ko pa zve, kaj se ni storilo, bo žalosten še »Čuk na pal'ci.«

S. Viktor, Kobjeglava; Čebrov Srečko, Rihemberk; Obidič Josip, Snežatno; Lahajnar Mihael, Straža; Jerič Jernej, Medvedjebrdó; Skarja Alojz; Gorica; Truznovc Ivan, Tribuša; Maurič Ivan, Pevma.

IZ FIRENZE.

Pozdrave pošiljajo slovenski fantje iz Firenze od 69. pešp., vsem dekletom, starišem, bratom in sestram zapuščenim od nas, in vam mladim fantom l. 1905 pa želimo srečno pot do nas. Zato vas radi vidimo, da kaj kmalu pridete, to bo naše veselje, dragi fantiči, in riža je toliko, da ga boste katerikrat še v žepu imeli. Samo šale s seboj prinesite, ker naše so že razbite in obnem opominjamo vse skupaj, naj nas kaj bolj razveseljujejo s svojimi pismi in naj pride neko kakšno lirico.

Gerbec Franc, Ročinj; Ferfolja Viktor, Miren; Gec Jožef, Krajna vas; Gregorič Ivan, Vas Krn; Maljevac Andrej, Kuteževo; Terčon Ciril, Gor-

## Beležke iz Pariza.

Parizán zelo malo potuje, ne zna nobenega drugega jezika kot svojega, ne bere nobene druge literature razen svoje in je radi tega precej omejen in domišljav. Pa naj bo že karkoli, preveč ne smemo pometati z njim. So pa tudi ljudje v Parizu, ki govore tudi druge jezike razen svojega; to so natakariji. Med drugimi znajo tudi angleško, to se pravi tako, kakor znajo na kontinentu, in to se pravi zopet, da govorijo angleško, a jezika ne razumejo. Njih je pač lahko razumeti, ali skoro nemogoče pa je angleški stavek tako sestaviti, da bi ga razumeli oni. Oni mislijo sicer, da ga razumejo in se tudi delajo tako, toda v resnici ga ne razumejo. V naslednjih vrsticah bom navedel nek razgovor, ki sem ga imel z enim teh mandeljcev:

Jaz: »To so lepe pomaranče. Odkod pa so?«

On: »Še več? Dobro! Prinesem jih takoj.«

Jaz: »Ne, ni potreba. Rad bi samo vedel, odkod so... Kje so zrastle?«

On: »Dobro?« (z nespremenjenim obrazom, toda z vedno večjim poklonom).

Jaz: »No, Ali bi mi ne znali povedati, iz katere dežele so?«

On (nato in s še globokejšim poklonom): »Dobro?«

Jaz (pobito): »So zelo dobre.«

On: »Lahko noč!« (se globoko pokloni in odide z največjim samozadovoljstvom).

Ta mladi mož bi se gotovo naučil dobro angleško, če bi se le količkaj potrudil, toda bil je Francoz in zato ni imel nobenega veselja do tega. Kako drugače je vendar pri nas. Vsako sredstvo porabimo, ki se nam nudi. Tako se naprimer nahaja v Parizu majhna družba pravih pristnih protestantov, ki so si poleg enega izmed velikih drevoredov, ki vodi od Are de Triumphe, sezidali čedno cerkvico. Tam se razlaga, kakor pravijo sami, edino prava vera, ki se pridiguje v edino pravi obliki, v okusni francoščini, radi česar so tako zelo srečni. Tam si hočejo krajšati čas, toda le malokdaj se jim posreči. Ob nedeljah so naši rojaki redno pred Francozi v cerkvi in napolnijo ves prostor. Kadar stopi duhovnik na leco, vidi pred seboj hišo božjo polno pobožnih tujcev, ki ga potrpežljivo čakajo z majhno knjižico v roki. Na prvi pogled se zdi, da je knjižica v marokansko usnje vezan »novi testament.« To se pa le tako zdi, v resnici je to ljubeč, jezikovno zelo bogat majhen ročni slovarček, ki pa je čisto sličen tako po velikosti kakor po vezavi novemu testamentu. Ljudje prihajajo namreč v cerkev, da se učijo francoščine. Zato je tudi dobila hiša božja ime: »Cerkev, v kateri se poučuje francoščino zastonj.« Učenja željni ljudje si pridobijo v cerkvi več jezikovnega znanja, kakor pri vsakem.

**ŽEPNE IN NAMIZNE KOLENDARJE**  
**kupite le v Narodni Knjigarni**  
**v Gorici, Via Carducci 7.**  
**Najlepši!**  
**Najnižje cene!**

**Koncert „Pevskega in glasbenega društva“ v Gorici se bo vršil v soboto dne 3. januarja 1925 ob 8<sup>1</sup>/<sub>2</sub> uri zvečer v veliki dvorani „Trgovske Dome“. Nastopi sloveči jugoslovenski kvartet iz Ljubljane s krasnimi popevkami kakor tudi društveni mešani zbor, ki bo poleg drugih ljudskih pesmi proizvajal tudi veličastni Mokranjčev 10. šopek narodnih pesmi „Biljana“. Pridite polnoštevilni, da se boste naslajali ob petju pristnih ljudskih narodnih pesmi!**

jansko; Komel Pavel, Solkan; Raholin Ivan, Ročinj; Princ Ivan, Podgraje.

#### IZ MILANA.

Pozdrave pošiljajo in srečno novo leto želijo: Podbršček Stanislav, Deskle; Leban Jožef, Dolje pri Tolminu; Rutar Franc, Čadrg; Humar Anton, Krvavec; Humar Angel, Podmelec; Kralj Franc, Deskle; Šonc Viktor, Tošmaj; Samec Valerij, Plave; Božič Viktor, Ocizla; Hrenovec Franc, Zabiče; Cek Andrej, Hrušice; Bubnič Mirko, Pregarje; Štule Jožef, Laber; Bak Anton, Barka; Benasič Viktor, Trst; Geržina Anton, Mali Otok; Desbelak Martin; Sicardo Marko, Poreč; Berlot Miroslav.

#### IZ MILANA.

Slovenski fantje od 68. polka iz Milana pošiljamo božična in obenem tudi novoletna voščila vsim našim starišem, bratom, sestram, prijateljem, znancem, tetam in tudi dekletam. Obenem tudi mladim vojakom letnika 1905. — Predragi mladi vojaki! Z veseljem srcem vas pričakujemo na pomoč, ker pašta šuta nas premaguje. Zatorej požurite se prej ko je mogoče na pašto šuto in obenem tudi na »lupki lupki«. Vas pozdravljamo še enkrat vse skupaj. Gregorič Janurar iz Vogerskega, Pibovec Josip iz Smrj. Seles iz Prema. Fajdiga Franc iz Malega Otoka, Černe Josip iz Gorenje Vrtojbe, Faganel Evgen iz Gorenje Vrtojbe, Štantič Franc iz Temnice na Krasu, Črnič Andrej iz Š. Petra pri Gorici, Kovačič Josip iz Il. Bistrice, Zorc Anton iz Petelinj, Vodopivec Josip iz Petelinj, Marinšek Karol iz Londona.

#### ZAPELJIVO.

»Ali se vlak ustavi v Završču?«

Uradnik: »Ne.«

»Če ga ustavite v Završču, vzamem takoj dva vozna listka.«

#### MALI JUNAK.

»Zakaj se igraš samo z deklicami; saj je mnogo dečkov v sošeščini.«

»Toda dečki me natepejo.«

»Razumem; deklice pa te v miru puste.«

»O ne; te pa natepem jaz.«

#### HA, PA IMAŠ.

»Toda g. doktor, Vi vedno vsakega opominjate: Proč z alkoholom, to je s'rup; sami pa kljub temu redno izpraznite svojih par steklenic na dan!«

»Dragi moj, pravi mož misli nase najzadnje!«

#### NASPROTNO.

»Kdo pa je delal včeraj tak ropot v kuhinji?«

»Oh, gospa, to je bil moj tihi častilec.«

#### PRVA LJUBEZEN.

»Ali je tvoje srce govorilo?«

»Ne, samo zašepetalo.«

#### LOČITEV.

»V zakonskih stvareh je težko svetovati,« je dejala gospa Brblja. »Poglejte, Peter in Micke sta se hotela ločiti, prišla sta na sodnijo, na hodniku sta se prijela, pustila na cedilu sodnika in pisarje ter šla domov, rodila še devet otrok in se šele potem dala ločiti.«

#### PRAKTIČNO.

Gost: »Tu je napis: »Ponoči ni zvonec za zdravnika!« — mar stajuje v Vaši hiši kak zdravnik?«

Gospodar: »... Ne, ne stajuje baš tukaj, toda slišite, on sedi vsak večer tu pri meni in igra »mavš«.«

#### LE MIRNO KRI.

Mojega prijatelja težko spravši iz ravnotežja. Nedavno je odpotoval. V hotelu, kjer je bil, je izbruhnil ogenj. Naravno, da so ga zbudili.

»Kaj pa je?« je vprašal.

»Na št. 8 gori!« so dejali.

»Lepo,« je dejal moj prijatelj in se je obrnil. »Jaz imam št. 15. Zbudite me znova, ko bo ogenj na št. 14.«

#### VEDNO DOBRO.

»Kakšno zelišče pa nesete domov?«

»Ne poznam ga.«

»Zakaj ga boste pa rabili?«

»Ali skuha moja žena čaj iz njega, ali ga pa jaz pokadim.«

#### ZRTEV ALKOHOLIZMA.

Ivanka: »Meni se zdi, da prihajaš pijan domov še od onega poliča, ki si ga zjutraj na tošče povlekel.«

Kristjan: »Oprosti, ljuba ženka, pri moji mizi je sedel danes dr. Fuzla, on je vendar najhujši nasprotnik alkoholizma. Kadarkoli je on pil svojo limonado, je meni kar slabo prihajalo. Takoj sem moral popiti četrt vinča; in ker je on pil limonado kozarec za kozarcem, sem se ga tudi jaz malo na-na-nalezal.«

#### NA MALI ŽELEZNICI.

Sprevodnik: Štirje možje lahko sedijo na tej klopi.

Kmet: Štirje frakarji že, a ne štirje ljudje naše sorte.

## Popravil je.



»Jezus Marija, razbojnik!«

»V časopisih sem bral, da sem pri včerajšnjem obisku pozabil na dijamantno ovratnico. Sem ž njo!«

poučevanju in učenju. Naj omenim tudi, da je francoska pridiga za las podobna francoskim govorom. Zgodovinski dogodki se nikdar ne omenjajo z imeni in nazivi, ampak samo s svojimi datumi; in če človek ni poseben prijatelj datumov, naj nikar ne poslušaj. Francoski govor se glasi nekako sledeče:

»Tovariši, meščani, bratje, hvalevredni sinovi edino ohranjenega in resnično izobraženega naroda, ne pozabimo, da nas je 21. januar rešil naših vezi, da nas je oprostil 10. avgust sramotno prisotnosti tujih ogleduhov, da nosi peti september pred Bogom in pred ljudmi lastno opravičilo v sebi, da skriva 18. brumaire vzrok kazni, da je bil 14. julij silni glas svobode, ki je naznanil nov dan, vstajenje in pozval vse stiskane in tlačene narode, da naj z zaupanjem gledajo v božanstveno obličje Francije in se povrnejo k življenju. Toda nočemo pozabiti nikdar večne kletve proti možu 2. decembra in z grmečimi besedami, ki so lastne Franciji od nekdanj, bomo priznali in izpovedali, da se moramo samo njemu zahvaliti, da se nahaja v naši zgodovini 17. marec, 12. oktober, 29. januar, 22. april, 16. november, 30. september, 2. julij, 14. februar, 29. junij, 15. avgust, 31. maj, da bi imela danes brez njega Francija, brezmadežna, velika, nobeni državi enaka Francija, nebeško čisti koledar, brez datumov!«

Pripovedovali so mi tudi nekoč francosko pri-

digo, ki je imela naslednji čudoviti in silno zgovorni konec.

»Ljube ovčice, ob tej priliki se moramo spominjati moža 13. januarja. Posledice strašnega zločina od 13. januarja stojijo skozi in skozi v pravem razmerju z velikostjo dejanja samega. Če bi se ne zgodilo to, bi ne imeli 30. novembra. Kako žalostna tragedija. Krvavo dejanje 16. junija se brez tega ne bi zgodilo in mož 16. junija ne bi imel pravice da obstoja. Samo njemu se imamo zahvaliti za 3. september in za nesrečni 12. oktober. Ali naj bomo hvaležni za 13. januar z njegovim morilskim bremenom za vas, za mene in za vse, ki tu dihaajo? Da, ljube ovčice, kajti on nam je podaril to, kar ne bi nikdar dobili brez njega, namreč: blagoslovljeni 25. december.«

Splača se podati nekoliko razlage, kajti mnogi bodo potrebovali komentarja. Mož 13. januarja je Adam. Zločin tega dneva je bilo zauživanje od prepovedane jablane; žalostna tragedija 30. novembra je izgon iz raja, krvavo dejanje 16. junija je Kajnov bratomor, dejanje 3. septembra pa pohod v deželo Nod (obljubljeno deželo.) Dne 17. oktobra je izginil ob vesolnem potopu poslednji vrh gore. — Kdor torej hoče v Franciji v cerkev, mora brezpogojno vzeti s seboj koledar s potrebnimi opazkami.

M. Twain.

**Čukov** koledar,  
**Goriška Matica, Vedež**  
**dobite v Narodni Knjigarni v**  
**Gorici, Via Carducci 7.**

## Nov Čuk na pal'ci.

Tu sem, Čuk na palci, evome! Nov, v novi obleki, z novo glavo in novimi čevlji, z novo lepo suknjo in novo malho novih dovtipov. Prepričan sem, da bom tak vgaljal vsem starim in novim znancom, naročnikom in kupovalcem, bralcem in bralkam, sotrudnikom in vsem, ki so kdaj čukali s čukom vred. Čuk na palci upa, da bo to leto pridobil še več naročnikov in sotrudnikov in da bodo ti njegovi sotrudniki tudi dobre vrste, ne taki, ki polnijo samo koš in Čuku kvarijo kljun in oči.

Zakaj, ako hočete, da bo Čuk dober in vsak dan boljši, ni dovolj, da iz njegove malhe samo jemljete, morate včasih tudi v njegovo malho deti. V prvi vrsti pa mu nabirajte stalnih naročnikov. In ne izposojte ga drugim. Sami ga čitejte! Vsaka hiša naj si ga lepo kupi in naroči sama.

Posebno pa toplo priporočamo dopisnikom »pravijo,« da Čuk ne bo delal raznih uslug s priobčevanji, ako bo med dopisniki opazil nenaročnike. Prva naloga vsakogar je, da pošlje L 15.— za naročnino.

Druga dolžnost vsakogar je, da pošlje za Čuka le dobro in zabavno gradivo. Osebnosti Čuk ne bo priobčeval. To si zapomnite. Kvečjemu, da bo dopisnika opikal v listnici uredništva, Čuk je za smeh, ni pa kakšen maščevalni meh.

Če je dovtip dober, zanima vsakogar, zato na dan z njim! Pošiljajte Čuku dobrih dovtipov, tudi satirične zafrkacije so dobre in na mestu, le puščica mora biti ostra in zadeti mora.

Le tako bo Čuk v novi obleki imel tudi novo vsebino, novega duha in bo napravil obilo smeha in obilo sreče v novem letu.

## Baron Baf in baron Bif.

Živel je nekoč baron Baf, pravi Francoz od nog do glave. In ker je imel denarja preveč in časa na preostajanje, se je namenil po svetu. Ni poznal baron Baf, kakor sploh baronje drugega jezika kot francosko. Pa tudi njegov sobaron baron Bif ni znal drugega jezika kot francosko. Zato sta dala v vse časopise notico, če se ne bi morda našel kdo, ki bi si ju upal spremljati po svetu in bi razumel vse jezike onih držav, po katerih bi hodila. Pa se dolgočasa ni oglasil nihče.

Nekega dne pa se oglasi v predsobi bogatega Bafa revno oblečen človek, ki je za silo

lomil francosko, ter se ponudi za spremljevalca.

»No dobro!« pravi baron Baf.

»No dobro!« ponovi baron Bif.

In napotili so se na Angležko. Privozijo se v London in treba je bilo vprašati po izvožku in po kakem dobrem hotelu. Grof Bif in grof Baf sta priganjala svojega služabnika, naj stopi naprej in pokliče fakina ter pokaže svoje znanje.

Služabnik je pa bil Rus. In je zavpil na kolodvoru: »No, kdor je Rus, naj pride semkaj. Oj Ruski, Ruski!« In takoj jih je priletelo celih sto in so mu

lahko povedali, kje je najboljši hotel in kod se najlepše zabava. Ker baron Baf in baron Bif sta jako ljubila vsestransko zabavo.

In potem so se odpeljali v New Jork. Na kolodvoru je zavpil služabnik Dmitrij Kuzmič: »Ej Ruski! Ruski! Sem, sem!« In zopet se jih je nabralo vse polno. In so šli na Japonsko. Baron Baf in baron Bif sta precej shujšala. Zato pa se je Dmitrij Kuzmič temboj zdebil. V pristanišču je zopet zavpil: »Ej Ruski! Ej Ruski! Tukaj sem jaz Dmitrij Kuzmič!« In zopet so pokazali Ruski in mu povedali, kje je hotel v mestu, ker baron Baf

in baron Bif sta jako ljubila hotele. Prišli so na Javo k Malajcem, Dmitriju Kuzmiču je že malo predlo, ko se je spomnil na malajsko lajanje. Ko pa sta pristala je zakričal: »Ej Ruski! Ej Ruski! Dmitrij! Fjodorovič. Luka Lukič... jaz sem tu Dmitrij Kuzmič!« In v resnici se je priril iz množice Malajcev sestradan možiček, z dolgo brado in hudirja — Ferenc Luka Lukič.

In tako so prispeli zopet srečno v Pariz: baron Baf in baron Bif in Dmitrij Kuzmič, ki ni prišel na potovanju nikoli v zadrego in je vestno opravljal svojo službo.

## Telički praznujejo novo leto.



Smo sicer gospodje mi — hup —  
a noč vso vam delamo hrup;  
izpraznili mnogo smo kup,  
in z vinom popili ves up,  
da pamet kdaj sreča nas — hup. —

Domov se zdaj vračamo — hup —  
bi kmalu vsi zlezli na kup,  
čeravno se hoče nam pup,  
smo, kakor da pili bi strup,  
in z mačkom začenjamo leto mi — hup!

## Anici za novo leto.

Res, da pobič sem izbirčen,  
ali glej, pomisli to,  
da ni konj beseda taka,  
in da ni tako hudo.

Zdi se mi, beseda tvoja  
le preskušnja je zamé,  
da srce je tvoje dobro,  
a da zvito tudi je.

Če zaljubim se ti v grbo  
in y tvoj pegasti obraz,  
če ti rečem, da te vzamem,  
ne samo za kratek čas,

se prikažeš mi, devica,  
kakor rajska vseh cvetic,  
belé polti kakor sneg je,  
kakor roža rdečih lic.

Pa poplačaš mene revčka,  
ki sem grbasta hotel,  
da bom s tabo zlato srce  
in pa lepo ženo imel.

Jaz zatorej vse prekličem,  
kar sem ti dejal poprej,  
le pomisli to ponudbo  
in za resno jo imej!

Če si tudi hči glavarja,  
se umiti treba ni,  
tudi so ciganke lepe,  
ki rujave so polti.

Če si grbasta po vrhu,  
kot da nosiš vedno koš,  
boš ubogala me rajši  
in uslužna bolj mi boš.

Tudi jaz — povem tako ti —  
imam polno vseh krasot,  
saj naštel bi jih po vrsti,  
a bojim se hudih zmot.

Nosek moj je kot kopito  
in kot piruh je rudeč,  
pleša pa kot luč mi sveti,  
ko se spravim v postelj leč

In ušesa, ta so taka,  
kakor velik so lopar,  
res vsak dan jaz Bogca hvajim,  
za ta res veliki dar.

In zobje ti mi štrlijo,  
kakor kak jeklen greben,  
res v krasoti svojji meni  
ni podoben fant noben.

Naj opišem še oči ti?  
Večjih nima niti vol,  
in pa lica, le pomisli,  
so pa res kot lune pol.

Krive moje so nožice,  
skoz se yidi pol svetá,  
za razgled na poti nisem,  
to pa tudi kaj velja!

Zdaj pomisli, draga moja,  
če kortent si res z menoj,  
mi odpiši, kot se šika,  
ali mi pa kar odpoj.

# Srečno in veselo novo leto 1925 vošči:

## Gostilna „Bolko“

Piazza Cavour (Stolni trg) št. 10

Pekarna

## Ivan Živec

v Gorici, Via Morelli št. 8.

## Gostilna Čubej

v Gorici, na Tržaški cesti št. 21.  
(Via Trieste)

Manufakturna trgovina

## Friderik Maraž

v Gorici, Piazza della Vittoria (na Travniku) št. 17.

## Gostilna Prinčič

v Gorici, Via N. Sauro št. 18.  
(prej Via Dogana)

Trgovec s porcelanom in s  
kubinski potroščinami

## Menotti Anton

v Gorici, Piazza della Vittoria (na Travniku) št. 6.

Restavrant

## „Europa“

v Gorici, Piazza della Vittoria (na Travniku) št. 16

## JURIJ VUK

v GORICI, v Raštelu št. 32-34  
trgovec s čevlji

Restavracija

## „Pri Zlatem Jelenu“

v Gorici, pred nadškofijo št. 11.

## Ignacij Plahuta

v Gorici, Via Cipressi št. 6. trgovec z dvokolesi  
in s šivalnimi stroji.

Gostilna

## „Pri Petelinčku“

v Gorici, Via Monache št. 2.

Gostilna

## „Pri Črnem Orlu“

v Gorici, Via S. Giovanni št. 6.

## „Narodna Knjigarna“

združena s papirnico

Via G. Carducci št. 7.

v hiši „Gor. Ljudske Posojilnice“  
kjer se je pred vojsko nahajala,  
„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček.

## R. Nardin

v Gorici, Via S. Giovanni št. 10  
trgovec s kolonialnim blagom.

Trgovec z rezili

## G. Temil

v Gorici, Via Carducci št. 6.

Gostilna

## „Pri Maksu“

v Gorici, Via S. Giovanni št. 14.

Trgovec s pohištvo

## Anton Breščak

v Gorici, Via G. Carducci št. 14.

## Bruno Saunig

v Gorici, Via G. Carducci št. 7.

trgovec z usnjem in s čevljarškimi potroščinami.

Tvrdba

z jestvinami in kolonial. blagom

## Anton Kuštrin

v Gorici, Via Carducci št. 25.

Trgovec z manufakuro

## Rudolf Knez

v Gorici, Piazza E. de Hmicis št. 13.

## Brata Abuja

v Gorici, zaloga vina in likerjev  
na debelo, Via S. Antonio št. 4.  
Telefon št. 31.

Restavracija

## „Central“

v Gorici, Corso G. Verdi št. 32,  
Restavracija Josipina Podgornik.

Restavracija

## „Marzini“ (J. A. Čibej)

v Gorici, Corso G. Verdi št. 1.

Tvrdba

## Teod. Hribar

Corso Gius. Verdi št. 32,  
trgovina z manufakuro.

## Angelj Kodrič

trgovec z jestvinami, v Gorici  
Via Morelli št. 4.

## Elija Čuk

trgovec z dvokolesi in s šivalnimi  
stroji v Gorici, Piazza Cavour št. 9.

Gostilna

## Josip in Pavla Kamenšček

v Gorici, na Kornu št. 8.

## F. Zitter & C.

v Gorici, na Travniku št. 22,  
trgovina z manufakuro.

## Pauletig & Zitter

v Gorici, Corso Verdi št. 39  
trgovina z manufakturo. —

Odlikovana pekarna in sladničarna

## Jakob Bratuž

v Gorici, Via Mameli šte. 6.

## Narodna tiskarna

v Gorici, Via C. Favetti št. 9.  
Telef. št. 185.

### Peter in Pavel.

Peter in Pavel,  
Dva imovita,  
Z »ragljo na veter«,  
Si duši morita!  
Močan je prvi,  
Bogat je drugi,  
Ježi obrvi,  
Topi se v tugi!  
Smotre različne,  
Sicer imata,  
Za nju prav mične,  
Kapa kosmata!  
Bil »papež« rad Pavel,  
Bil »cesar« rad Peter,  
Naj bi pa Savel,  
Bil »raglja na veter«!  
Tega močno si,  
Ta dva želita,  
In še kjer treba ni,  
Skupaj držita!  
Sta vedno napredna,  
Ker sta krčmarja,  
Pri tem sta pa »vzledna«?  
Ker treba denarja!  
Ker imata »botego«,  
Sta pa »narodnjaka«,  
Za vsako zalego,  
Sta dva »poštenjaka«!  
Posebno med vojno,  
B'la sta se 'skazala,  
Kako medsebojno,  
Skrbeti sta znala!  
A misel pošteno,  
Preveč sta izdala,  
In z brazdo skaženo,  
Ne bosta »oralala«!  
To vesta naj zdaj,  
Krojaček in Peter,  
Pove vam še kdaj,  
Kaj »raglja na veter«!  
Roglja.

### Rime na on.

Ko stal na pratiki je Pantalon,  
videl sem, da to je moj patron,  
del sem prst na čelo in — pardon!  
vzkliknil sem, ter sedel na hlapon,  
za denar popeljal se in ne zastonj,  
za lire ne za tisočake kron.  
Šel sem v slavno mesto Babilon,  
sem postavil tam se kot Napoleon,  
dal sem skuhati gorak meštron,  
in odprl tedaj sem svoj flaškon,  
kot zahteva to moderni že bon-ton  
in napil sem: Bog te živi moj patron,  
tudi tebe živi Bog, oj Pantalon!

### MODERNA KULTURA.

Kitajci se približujejo evrop-  
ski kulturi. Bajе imajo med  
seboj, celo državljanske voj-  
ne poznajo. Tudi generali jim  
niso španska vas, topove in  
moderno opremo imajo in ves  
napredek moderne tehnike jim  
je do pičice znan.

Ko premagajo sovražnega  
generala — Kitajca, mu odre-  
žejo — v letu 1924, prosimo —  
glavo in jo obesijo na kol, da  
jo ljudje gledajo.

Ne, prosimo, to niso Hoten-  
toti, tudi ne Huni, to so Kitaj-  
ci. To niso ljudje, ki so iz sebe  
zrastli, ti ljudje so obsijani od  
vseh dobrot evropske kulture.

### POMIRJEVALNO SREDSTVO.

Baron: Ko sem se bližal hiši,  
sem videl, kako jo je zapustilo  
več mojih upnikov. Kako si pa  
to naredil, da so kar šli.

Sluga: Pomiril sem jih.

Baron: Kako pa?

Sluga: Pokazal sem jim sliko  
vaše bodoče žene.

### ZADNJA VOLJA.

Marsikateri zaročenec na-  
pravi na svoj poročni dan svoj  
testament. Njegov »da« pred  
oltarjem je navadno njegova  
zadnja volja.

### ZALOSTNA PESEM.

»Oh, škoda, da sem pozabila  
svoj žepni robec doma. Jokala  
bi, tako žalostno igrajo.«

### POTEM PA ŽE.

»Moj mož se mi zdi preljub-  
beznjiv.«

»To pa še ni nikak vzrok za  
ločitev zakona, gospa.«

»Da. Toda on ni ljubeznjiv  
nasproti meni.«

### UGOVOR.

Gospa, ki je našla svojo ku-  
harico z vojakom v kuhinji.

»Toda Minka, jaz sem ven-  
dar najela za kuharico samo  
vas.«

### ZAGOVOR.

»Tvojemu zaročencu nič ne  
verjamem; on ima vedno pol-  
na usta.«

»Res je to, teta; toda samo  
pri jedi.«

### DOBER PREDLOG.

»V tej sobi nihče ne vzdrži.  
V njej se vendar preveč kadi.«

Gospodar: Napravite iz so-  
be vendar kadilni salon.

### POMIRJENJE.

»Majerjeva žena je že dalj  
časa tega umrla.« Kaj pa Ma-  
jer zdaj počne?»

»Oh, od obupa je čisto zno-  
rel.«

»Kaj se bo zopet poročil?«

»Ne; tako hudo pa ni zno-  
rel.«

Vi Angleži, Francozi, Špan-  
ci, Mažari, to so vaši učenci,  
niso učenci Hotentotov.

Čuk na palci je hotel opozo-  
riti nekega Kitajca na to njih  
sramoto, pa se je bal, da bi mu  
kitajski možiček ne zabrusil v  
obraz ene same besede: Mat-  
teotti!

### V JEZI.

Neki trgovec je pisal svoje-  
mu dolžniku hudo opominje-  
valno pismo, ki ga je končal s  
krepko besedo:

»Plačajte mi, ali pa mi z o-  
bratno pošto pošljite naskov  
ondotnega državnega pravdni-  
ka, da vložim tožbo proti  
vam.«

### LJUBEZEN.

Razloček med prvo in med  
zadnjo ljubeznijo je v tem, da  
se splošno misli, da je prva  
ljubezen tudi zadnja in da se  
zadnjo ljubezen smatra za  
prvo.

### MED POTEPUHI.

»No, zdaj pa le pojdi enkrat  
domov in zaspil!«

»Ne grem spat, Bojim se.«

»Zakaj pa?«

»Sinoči se mi je že ponovno  
sanjalo, da sem moral delati.«

### PONOSNI ŽALOVALEC.

Turobno se je pomikal mrt-  
vaški spreved skozi Gorico k  
svojemu zadnjemu cilju. Po-  
nosno, z novim cilindrom na  
glavi je korakal gospod Brné z  
ravnimi nogami in z rokami  
tesno ob šivih hlač med mno-  
žico žalujočih na zadnjem po-  
stovanju umrlega. Bil je maje-  
stetičen kot kokoš, ki znese  
jajce. Ljudem, ki so opazovali  
pogreb, to ponosno vedenje  
gospoda ni ostalo prikrito.  
Zgražali so se, da je pri tako  
žalostni priliki kazal tolikšno  
mero ošabnosti.

Četrť ure pozneje je gospod  
Brné vrgel svoji ženi copate v  
obraz in ji je dejal, če mu v  
bodoče ne bo prišla vseh gum-  
bov k hlačam, naj raje kar ona  
sama gre za pogrebom.

### USODNO DVOUMNJE.

»Mislite, da je to zdravilo  
tudi v resnici zdravilno?«

»Hm, če pogledate napis,  
vam gotovo ne bo nič dišalo!«

»In kako se ta glasi?«

»Steklenico imeti vedno trd-  
no zamašeno!«

### Pisma.

#### IZ PODBRDA.

Fantje od stotnije »Škjavie«, pošilja-  
mo iskrene pozdrave in voščimo sre-  
čno novo leto vsem bralcem Čuka na  
palci, fantom, dekletom in vsem po-  
znanim po svetu.

Dekleta nam od doma nič ne piše-  
jo, v te dolgočasne in mrzle kraje.  
Samo Čuk je nas obiskal, v kuhinji  
je nas dobil pri mesniku in se mu ni  
dalo več skriti, ker je bil že nad na-  
mi, ko smo vlačili narazen polento.

Fran Kuštrin, Ivan Grahelj, Peči-  
ne; Korinčič Jožef, Franc Ličen, Go-  
landa Andrej, Kobarid; Mlakar Vik-  
tor, Hvala Viktor, Laharnar Filip,  
Ponikve; Mlakar Ivan, Zakojca; Kle-  
menčič Leopold, Št. viška gora; Tri-  
pin Jožef, Cerčno; Rutar Ivan, Franc  
Kokošar, Kneža; Golja Jernej, Sp.  
Bukovo; Šuligoj Jožef, Leupa; Peter  
iz Kala; Muravec Ivan, Kal; Maks  
Pirih, Rakovec; Franc Cvek, Valentin  
Stravs, Koritnica.

#### IZ BELLUNA.

Veselo novo leto želijo Alpinci 7.  
polka v Bellunu starišem, bratom,  
sestram ter našim nepozabljenim de-  
kletom!

Vam fantom letnika 1905 pa zaori-  
mo takole:

Zato vam pošljemo nasvet,  
ker ste rojeni leta pet.  
Nikar predolgo bit' doma,  
ker pašta je pripravljena.  
Oj, pridite sinovi Vi!  
predolgo čakamo že vsi.  
Tako alpski poje zbor,  
ko fantje grejo na nabor!  
Saksida Lojze, Dornberg; Krmac  
Vlado, Vipolže; Kolenc Rudolf, Lo-  
kve; Ličen Joško, Černič; Gerljevič  
Ivan, Col; Makuc Franc, Tribuša;  
Paušič Franc, Stopnik; Poljane Peter,  
Št. Vid.

#### POZDRAVE IZ RIMA.

Veselo in srečno novo leto voščijo  
slovenski fantje pri prvem granadi-  
skem pešpolku v Rimu, vsem čitate-  
ljem ljubega Čuka in vsem prijate-  
ljem in znancem, posebno pa našim  
slovenskim dekletom.

Veselo novo leto, obilo pozdrav-  
čkov in potic vam želimo, nam pa  
pošljite obilo šestice: Četovodja Klo-  
bučar Anton, Sempeter na Krasu,  
Ambrožič Joško, Slavinca; Česnik  
Franc, Palčje; Tomšič Anton, Kne-  
žak; Semec Jakob, Zeje; Čepek Još-  
ko, Volčje; Dekleva Pavel, Mala Pri-  
stava; Kirn Franc, Prem; Zadelj Ivan,  
Jasen; Srebat Franc, Ravnica; Pre-  
mrov Filip, Ubeljsko; Valenčič Joško,  
Kozina; Vouk Jože, Gradišče pri Tr-  
stu; Čefuta Zmagoslav, Povir; Blokar  
Henrik, Štjak; Colja Franc, Gabrov-  
ca; Zigon Lojze, Zagrajc; Cenčič  
Lojze, Robedišče; Vehar Jože, Idris-  
ja; Kogoj Zmagoslav, Vojsko; Ko-  
kelj Dreje, Novake; Prosen Josip,  
Il. Bistrica; Dekleva Lojze, Smoje;  
Šuc Veri, Dobrovo; Leban Viktor,  
Prvačina; Franc Suh, Hrastje.

#### PISMO IZ MILANA.

Slovenski fantje, pešci, od 68. pešp.  
želimo vesele božične praznike in  
srečno novo leto našim starišem, bra-  
tom, sestram, fantom in dekletom, in  
posebno mladim fantom l. 1905, ker  
se bodo prav kmalu morali posloviti  
od doma in od svojih deklet, in priti

za nami in nam železne ljubice prevzet.

Kogovšek Jakob, Zavratac; Sirca Janko, Mavhinje; Poljanec Viktor, Idrja; Tratnik Karol, Žirovnica; Fele Franc, Sp. Idrja; Jurjavčič Ivan, Idrja; Biščak Franc, Košana; Ambrožič Karol, Sp. Vreme; Vivoda Alojz, S. Martin; Colja Ivan, Gorjansko; Govejkar Franc, Jelični vrh; Slavce Jožak, Bistrica; Benčina Albert, Sesžana; Filipič Luka, Sp. Idrja; Kovačič Jožef, Bisterca.

### Iz Brezovice pri Ljubljani.

*Pravijo* v Dragomeru, da nosijo nekatere frajljice umetne kodre? Da pa je le možno videti, nosijo dotične frajljice rute tako zavezane, da skrijejo ž njimi le polovico glave. *Pravijo* tudi, da je upeljala to modo »glistice«.

*Pravijo*, da se fantom ta novotarija nič ne dopade, ker sovražijo vse, kar je modernega. Da pa je to res moderno, je gotovo, ker je »glistica« bila preje v mestu, kjer se je tudi naučila le umetnosti.

*Pravijo* na Brezovici SHS., da je bil velik »dren« za Čuka, ko se je izvedelo, da je priobčil nekaj iz Brezovice.

*Pravijo*, da je M. Kar pokala od jeze, ko je izvedela, da jo je doletela čast, da je prišla v Čuka. Najraje bi bila pokupila vse izvode Čuka, samo da ne bi ljudje izvedeli za to njeno čast.

*Pravijo*, da je bil letošnji Miklavž zelo radodaren na Brezovici. Člane društva »auf biks« je obdaril z mastno nagrado za njihovo korajžo.

*Pravijo*, da se je otvorila sezona ženskih dvobojev. Prva tekma se je odigrala na brezovškem kolodvoru. Prisotni gledalci so bili zelo zadovoljni z potekom borbe.

*Pravijo*, da so razpisale prizadete osebe nagrado onemu, ki bi izsledil neznanega dopisnika Čuka, za kojim je bila izdana tudi tiralica na Brezovici.

*Pravijo*, da je imela v Čuku objavljen reklama o hrvatske prešičih zadovoljiv uspeh. Vrhniški »Orient Ekspress« je bil natlačeno poln interesentov, ki so se odpeljali v Zagreb, da sklenejo tozadavne kupčije.

### Pravijo.

*Pravijo* v Rozentalu, da bodo nekemu fantu kmalu primanjkali prsti za natikanje prstanov.

*Pravijo*, da se nekatera dekleta v Anhovem pri tovarni strašno hudujejo nad Čukom, nekateri fantje iz Ložice pa tudi, ker jih ne pustj Čuk pri miru.

*Pravijo*, da so se nekatere mlečnozobe gospodične iz Trebič do groba zaljubile v nekatere gospode iz Rojana, in kadar ti poslednji slučajno pridejo v njihovo vas kar znorijo in jim od daleč kličejo »Signorini«. Čuk jim pa svetuje, da te njihove vsiljive ljubezni ne bodo imele druge koristi kot predčasno zibanje.

*Pravijo* v Postojni, da se »Režiser« dramatičnega društva pri vsej dobri volji igralcev že več kot leto dni »kisa« ter obotavlja glede uprizoritve neke igre; — nasprotno pa je bil takoj »pronte« kot vsi ostali frakarji — in celo prvi v odboru in pri pobiranju fonda, da se priredi »Revanš Bale postojnskim širokohlačnikom«.

*Pravijo* Ubeljci, da je mamca zarlostna bla, ker je P. že umirala, in L. ji je že zvonil. Sedaj pa se sladko smehlja, ker fantič k njej vsak dan pricaplja.

*Pravijo*, da so čadržni v preteklem letu veliko dobrega prejeli; posebno pa so veselijo moža, ki »stuti« para.

*Pravijo*, da se tudi ta pust ne bo v Cadrugu nihče ženil; vzrok: slaba disciplina.

*Pravijo*, da bodo nekatera dekleta v Cadrugu šepaste postale, ker jim fantje vse pete s čevljev ogulijo; zato se bo ustanovila neke vrste »Schmier-Fabrik«, kjer se bo izdelovalo sredstvo, ki bo pomagalo dekletam za pete, fantom za srce in Čuku za vse.

*Pravijo*, da nameravajo v Dragi vpeljati prisilno ženitev.

*Pravijo* v Dragi, da se namerava Ma-ma-ti-ti, ženiti na Beki.

*Pravijo*, da vdobijo v Dragi novo zvonove, že prihodnji teden.

*Pravijo*, da bodo Kozinci poslali eno protestno brzojavko proti preselitvi občine v Klanec tudi na Zvezo narodov.

*Pravijo*, da neka gđc. na Vatovljah dela velike priprave za ustanovitev posredovalnice za ženitev.

### POHUJŠANJE.

Dramatično društvo v Gorici je igralo »Pohujšanje v dolini Šentflorjanski«. Ljudje so pohujšanja tako željni, da so res napolnili dvorano; pohujšanja pa ni bilo, zato so bili ljudje skoro nevoljni.

Posebno ljudje iz Števerjana, ki so mislili, da je to došina Števerjanska in ne Šentflorjanska. Igra pa je kljub vsemu izpadla dobro in še Čuk na palci, ki radi gnječe ni mogel prihiteti v dvorano, jo je bil vesel.

Na svetega Štefana dan so igrali »Petrčkove poslednje sanje«. To je bilo tudi pohujšanje. Igralci so bili baže vustili grlo in spomin doma, samo maske so imeli, to pa za tako igro ni dosti. Občinstvo je bilo razburjeno, ker ni mislilo videti samo golo kinematografsko sliko in je pričakovalo, da bodo nastopajoči ljudje tudi govorili. Čuk na palci upa, da bodo igralci do svetih Treh kraljev, dobili grlo in spomin in da bodo vedeli, kje je desno in je levo, da ne bodo krili prizorov, ne kazali hrbtov in bo polna dvorana popolnoma zadovoljna. Čuk na palci pa tudi. —

### Listnica uredništva.

*Ložice:* V košarizem. — *St. Peter:* S palico po grbi tistim jezičkom, ki bočejo »Prešernov« zbor razkrojiti, pa naj bo to »dirigenti« ali druge jezikaste čoce. — *Slovenska dekleta iz Rupe:* Dokler niste zapisane v Čukovem »protokolu« naročnikov — škoda za trud. Čuk ne bo zastoj »pravil«.

*Cedrg:* Pošljite naročnino. *Rozalka in Pepca:* Ti dve puncji se pripravata, kje sta kupili parfum, za koliko lir in kateri parfum je boljši. Res zanimivo vse skupaj. Čuk se je smejal, da je bil v nevarnosti, da v svoji novi obleki počiči od smeha. Počil ni, a dopisa tudi ne priobči. Dopisnik naj se prvo vpraša, ako je naročen na Čuka. — *Mlado srce:* Dekle je pisalo fantu, ki da jo ne mara več: Naznanjam ti, da pusti me prav pri miru. Za noreca si me imel, a sam si ostal norec. Tako metlo trještinsko lahko dobim v vsakem kotu. Saj meni nisi nič slabega storil. Lump si in lump boš, dokler po svetu klatil se boš. Mlad si in take že znaš, kaj pa bo, ko boš star. Rav-

notoliko mi je mar zate kot trn v peto. Kesam se, zakaj sem te ogovorila. Mislila sem, da si kaj boljši kot si. Napisala bi ti več, pa nimam časa. Zdaj te pa zadnjikrat pozdravim skoz rokavček in poljub skozi raztrgan klobuk. Naslov: Angela Frk

čez hrib. No 2 in 3. Amen. — *Volče:* Vašega dopisa ne moremo priobčiti. Je malo predebel in preslan. — *Volosko:* Ali ste naročene na Čuka. Naročite se, sicer vse v koš! — *Kanal:* Nič več! V koš! — *Idrija pri Bači:* Celo v koš! Take stvari ne priobčujemo.

Manufakturna trgovina ter trgovina z izgotovljenimi oblekami in krojačnica trvdke

## Struchel & Paludetto

se je iz Šolske ulice (Via Mamelli) preselila na Corso Giuseppe Verdi 7 tik sadnega trga.

Obenem se sl. občinstvo obvešča, da se je zaloga spopolnila z vsakovrstnim suknom domačim in inozemskim za gospode in gospe.

Cene tako nizke, da se ni bati konkurence.

Tvrdba Struchel & Paludetto.

Trgovina z manufakturo

## ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!  
Zapomni si, nevesta, to resnico,  
in preden sežeš ženinu v desnico,  
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi  
predaja za deželo, za Gorico  
pri semenišču v hiši z desetico  
trgovcev **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,  
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,  
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati  
cefirja, oksforda in etamina!  
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče  
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izgotovljene obleke po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo tvrdko

**ANDREJ MAVRIČ**  
Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.  
Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.



je  
milo pridne gospodinje

Čukov Koledar za leto 1925 je izšel  
koncem novembra t. l.